

HỒI 15

PHẬT MÔN ĐỆ TỬ

Thượng Quan Tố Vân thở dài nói:

- Chỉ mong như vậy!

Khôi y lão tăng đột nhiên chuyển sang vấn đề khác:

- Thượng Quan cô nương, Võ Dương tiêu cực của bọn ta có phải là đã sẵn sàng quy phục Thất Sát Lệnh?

Thượng Quan Tố Vân ngơ ngác:

- Theo vấn bối biết cục chủ của bọn ta vẫn còn chưa có ý định đó.

Khôi y lão tăng hỏi tiếp:

- Vậy thì Nguyên Đán năm sau bọn ta cũng không chắc đi Hạ Khẩu dự hội chứ?

Thượng Quan Tố Vân cười cười nói:

- Đi Hạ Khẩu hay không vấn bối vẫn còn chưa nghe thấy cục chủ bàn đến.

Nàng dứt lời, lại mỉm cười hỏi ngược lại:

- Đại sư, vấn bối mạo muội hỏi một câu không biết có nên hỏi hay không?

Khôi y lão tăng cười nói:

- Nếu cô nương cảm thấy không nên thì đừng hỏi.

Thượng Quan Tố Vân cười nói:

- Nhưng nén nó ở trong lòng thì thật khó chịu lắm!

Khôi y lão tăng hơi mỉm cười nói:

- Vậy thì hỏi ra cho khỏi bức bối.

- Được!

Thượng Quan Tố Vân mỉm cười nói:

- Đại sư với Lữ công tử có nguồn gốc ra sao?

Khôi y lão tăng bí mật cười nói:

- Có thể nói gốc gác rất sâu, cũng có thể vốn chẳng có gốc gác gì.

Thượng Quan Tố Vân nhú mày nói:

- Đại sư, câu nói này của đại sư mâu thuẫn quá!

Khôi y lão tăng thở dài thườn thọt nói:

- Một ngày nào đó, khi cô nương đã hiểu rõ ra thì sẽ không còn cảm thấy câu nói của ta là mâu thuẫn nữa.

Rồi cười buồn nói:

- Ngày đó có thể sắp đến rồi, nhưng cũng có thể phải đợi rất lâu, rất lâu, cũng có thể mãi mãi không bao giờ đến.

Thượng Quan Tố Vân gượng cười nói:

- Đại sư, đại sư không giải thích cũng được, còn nói như vậy càng làm vấn bối thêm rối rắm khó hiểu.

Khôi y lão tăng cũng gượng cười nói:

- Cô nương, những điều này cô nương vốn không nên hỏi.

Thượng Quan Tố Vân nói:

- Nhưng vấn bối là người duy nhất nói chuyện với đại sư, nếu Lữ công tử có hỏi...

Khôi y lão nhân nhang chóng tiếp lời:

- Cứ theo lời của ta mà trả lời công tử là được.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói:

- Phận môn đệ tử giới cấm vọng ngữ. Lời ta nói vừa rồi đều là sự thật cả.

Không đợi Thượng Quan Tố Vân mở lời, liền hất tay chỉ về phía trước nói:

- Chú ý hành vi của kẻ kia...

Nguyên là bây giờ đã là bình minh, bọn họ đi theo đến một hẻm nhỏ dưới chân tường thành.

Trong nắng sớm ấm áp thấy thanh y văn nhân đó đột nhiên quay đầu lại quét mắt nhìn ra phía sau.

Do vì Thượng Quan Tố Vân và khô y lão tăng mãi nói chuyện với nhau mà hơi lơ là, đến lúc này không kịp né tránh

May mà hai bên cách xa nhau đến mười lăm, mười sáu trượng trời lại vừa bình minh, thanh y văn nhân quay đầu lại nhìn, không thể nhìn rõ ngoại diện của bọn họ. Mà càng may hơn đúng lúc này từ trong hẻm nhỏ một người buôn bán nhỏ đi chợ sớm đi ra, vô hình trung giúp cho bọn họ rất nhiều.

Tại vì trời đã sáng rồi, người buôn bán nhỏ đi chợ sớm trên phố người đi kẻ lại nên không có gì là khác lạ nữa.

Có lẽ thanh y văn nhân cũng nghĩ như vậy, nên sau khi y quay đầu lại quan sát thấy không có gì khả nghi cả, lập tức queo vào một con hẻm nhỏ.

Khô y lão tăng vội thấp giọng nói:

- Mau đi theo, lão hòa thượng ta đã lộ rõ rồi không thể đi theo được nữa, phải quay trở lại báo tin cho Lữ công tử.

Thượng Quan Tố Vân vừa nhanh chân bước theo vừa gật đầu trả lời:

- Được, được...

Khô y lão tăng nói thêm:

- Trước khi Lữ công tử đến dừng nên vọng động.

Thượng Quan Tố Vân đáp:

- Biết, biết!

Lúc đến đầu hẻm thì thanh y văn nhân đã mất hút, bất giác Tố Vân ngần người ra.

Nguyên là con hẻm nhỏ này vừa ngắn, vừa hẹp hơn nữa lại là một khu nhà ở rất cao cấp.

Tố Vân ước lượng sơ qua con hẻm nhỏ này có khoảng ba mươi hộ, do vì trời vừa sáng toàn bộ con hẻm nhỏ đều rất yên lặng không thấy một bóng người nào cả, đương nhiên không cách nào biết được thanh y văn nhân đã đi vào ngôi nhà nào.

Nàng nhú mày gượng cười, đột nhiên hơi giật mình nghĩ thầm:

- “Vừa rồi không phải là nghe tiếng chó sủa hay sao? Tiếng chó sủa này rõ ràng là từ trong bốn năm ngôi nhà ở trong con hẻm nhỏ này”.

Không sai, nàng còn chưa nghĩ dứt một tiếng cười nhạt từ cánh cổng của ngôi nhà thứ năm trong con hẻm nhỏ vang lên:

- Thượng Quan cô nương đã đến rồi thì thoải mái vào nhà ngồi một chút.

Thượng Quan Tố Vân nhướng mày hỏi:

- Người là ai?

Giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Tại hạ là Thân Văn Bính, bọn ta xem như là bằng hữu cũ kia mà!

Một giọng nói ngọt ngào khác vang lên:

- Thượng Quan cô nương, còn ai nữa đây?

Tiếp theo tiếng nói cánh cổng bật ra, Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc chậm rãi bước ra mỉm cười chấp tay thi lễ nói:

- Xin mời Thượng Quan cô nương!

Thượng Quan Tố Vân cười nhạt nói:

- Các người gan lớn thật!

Thân Văn Bính giả vờ ngạc nhiên hỏi:

- Thượng Quan cô nương nói như vậy nghĩa là sao?

Thượng Quan Tố Vân gằn giọng nói:

- Thế lực của Vô Địch Bảo đã sớm bị trục xuất khỏi vùng Hồ Nam vậy mà các người vẫn còn dám nán ở lại đây...

Thân Văn Bính cắt lời cười lớn nói:

- Cũng phải xem trường hợp nào đã chứ!

Thượng Quan Tố Vân rất tự hiểu mình, với thân thủ của mình bây giờ ứng phó với một người đối phương thì không phải là vấn đề, nhưng lúc này đối phương là sư huynh muội hai người. Hơn nữa trong nhà có thể còn có các cao thủ khác vì vậy nàng không thể nhẫn nại, nên nghe nói xong liền lạnh lùng nhíu mày nói:

- Ta không có thời giờ nói chuyện phiếm với các người, mau kêu lão tặc Tây Môn Nhuệ ra đây chịu chết.

Văn Nhân Ngọc cười nhạt nói:

- Tây Môn Nhuệ trại chủ là người của Vô Địch Bảo bọn ta, người biết cái lý đánh chó khi chủ chứ!

Thân Văn Bính điềm nhiên cười nói:

- Tây Môn Nhuệ trại chủ đang ở trong nhà, người có tài cán qua cửa ải của ta đây thì sẽ gặp được trại chủ.

Thượng Quan Tố Vân bĩu môi nói:

- Người dường như hơi tự đề cao mình quá đấy!

Thân Văn Bính ám muội cười nói:

- Ta có đề cao bản thân hay không thử thì sẽ biết!

Văn Nhân Ngọc hừ một tiếng nói:

- Tam sư huynh đừng ăn nói hơn thua làm gì, con tiện nhân này rõ là đang muốn kéo dài thời gian đó.

Thân Văn Bính nói:

- Muội thấy thế sao?

Văn Nhân Ngọc lạnh lùng nói:

- Theo ý của muội, hãy để muội giết y thị.

Thân Văn Bính liền rút soạt đơn đao ở lưng ra khỏi vỏ, chỉ thẳng vào Thượng Quan Tố Vân mỉm cười hỏi:

- Hãy rút binh khí của người ra!

Thượng Quan Tố Vân đã rút Tam Tuyệt Đồng Bà của mình ra nghe nói vậy cười nhạt nói:

- Ta thấy tốt nhất là cả hai người hãy nhất tề xông lên đi!

Thân Văn Bính cười ha hả nói:

- Nhà người niên kỷ chưa lớn khẩu khí lại không nhỏ.

Dứt lời liền nghiêm mặt nói:

- Mời cô nương!

Khoảng cách của hai bên rất gần, Thượng Quan Tố Vân lại đang tức giận đối phương ăn nói khinh bạc, cho dù Thân Văn Bính thân thủ rất cao lúc này nàng cũng phải ráng hết sức mình.

Thượng Quan Tố Vân quyết không thua Thân Văn Bính.

Lúc Thân Văn Bính vung múa đơn đao lên thì Thượng Quan Tố Vân đã vung Tam Tuyệt Đồng Bà liễu mình tấn công, phối hợp với chưởng pháp huyền diệu tả thủ, triển khai một đợt công kích dữ dội.

Do vì Thân Văn Bính quá khinh địch mà mất đi tiên cơ, lại bị Thượng Quan Tố Vân liên tiếp công kích sấm sét, bị dồn ép không cách gì xoay chuyển được thế yếu của mình.

Tuy y lúc này vì khinh địch mà bị dồn vào thế thủ, nhưng miệng vẫn khinh bạc cười nói:

- Hì hì... xung kình của người dồi dào quá, ta nuốt không trôi nổi!

Văn Nhân Ngọc ở bên cạnh cười nhạt, đồng thời đưa tay nhắm sau lưng Thượng Quan Tố Vân phóng tới một cây độc châm, nộ quát một tiếng:

- Tiện tì chịu trận đi!

Thượng Quan Tố Vân tuy đang toàn lực đối phó với Thân Văn Bính nhưng cũng không ngừng cảnh giác với Văn Nhân Ngọc.

Vì vậy độc châm của Văn Nhân Ngọc xuất thủ Thượng Quan Tố Vân liền dùng Tam Tuyệt Đồng Bà hộ thân quay một vòng, cây độc châm đó lập tức bị Tam Tuyệt Đồng Bà hút giữ lấy.

Tam Tuyệt Đồng Bà của Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng nguyên xưng là tam tuyệt là vì chiêu thức tinh kỳ của nó, hơn nữa nếu nội gia chân lực đã đạt đến độ chín muồi, có thể dùng âm hưởng làm tổn hại đối phương một cách vô hình.

Còn về hai tuyệt kia là ám khí phóng ra không gây nên vết tích, bản thân nó có từ tính đặc biệt nên có thể hút lấy ám khí của đối phương.

Thượng Quan Tố Vân tuy nhờ vào đặc tính của binh khí mà đỡ được cú đánh lén của Văn Nhân Ngọc. Nhưng phải đối phó với hai cao thủ, tranh thủ từng cơ hội nhỏ nên lúc Thượng Quan Tố Vân phân thần đỡ lấy ám khí của Văn Nhân Ngọc thì Thân Văn Bính liền nắm lấy cơ hội quý giá này lấy lại thế quân bình bật cười ha hả nói:

- Kiến diện hơn là nghe danh, Tam Tuyệt Đồng Bà quả thật là không tầm thường. Chỉ tiếc trình độ của a đầu người còn chưa chín muồi. Nếu do lệnh sư sử dụng thì chắc phải ghê gớm lắm!

Thượng Quan Tố Vân niên kỷ tuy nhỏ nhưng cũng từng trải nhiều, đã nếm nhiều mùi vị cay đắng của nhân gian vì vậy tính nhẫn nại cũng hơn người.

Nàng biết rõ tình hình lúc này chỉ có thể cầm cự đợi cứu viện, cần phải ổn định tập trung toàn thần đối địch. Nếu phân thần không chú ý thì rất có thể viện binh chưa đến đã gặp hiểm cảnh rồi.

Vì vậy bất luận đối phương nói gì, nghe lọt hay không lọt tai, nàng vẫn cương quyết với tôn chỉ nghe như không nghe, toàn thần tập trung bảo vệ châu thân phòng hộ chặt chẽ. Như thế cho dù Thân Văn Bính cố gắng toàn lực tấn công cũng không cách nào làm gì được.

Lúc này, Văn Nhân Ngọc đột nhiên ố lên một tiếng nói:

- Tiện nhân này sao lại sử dụng Giáng Ma chưởng pháp của bọn ta chứ?

Thân Văn Bính mỉm cười nói:

- Phải, ta cũng đang nghĩ như thế đấy!

Tiếp đó lại cười hỏi Thượng Quan Tố Vân:

- Này! Bé con, người học lén chưởng pháp của bọn ta ở đâu vậy?

Thượng Quan Tố Vân chỉ hừ một tiếng không nói gì.

Thân Văn Bính cười nói:

- Sao lại không nói gì thế?

Tiếp đó lại cười khả ố nói:

- Này! Đúng rồi, lúc này đúng là không nên nói, đã tiến vào cảnh giới sáng khoái rồi nói sẽ làm ảnh hưởng đến tình tự...

Lúc này hai bên đã đánh nhau hơn trăm chiêu, vẫn bất phân thắng bại.

Văn Nhân Ngọc ở bên cạnh dường như không chịu nổi nữa.

Y thị không đợi Thân Văn Bính nói dứt lời liền chen vào nói:

- Này tam sư huynh, huynh có chắc thanh toán được con tiện nhân này không?

Thân Văn Bính cười ha hả nói:

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ...

Văn Nhân Ngọc nói:

- Trời đã sáng tỏ rồi, người qua lại càng lúc càng đông. Mọi người thấy bọn ta cần liên thủ hạ y thị cho mau.

Thân Văn Bính hơi ngơ ngác:

- Điều này...

Văn Nhân Ngọc đã vung kiếm gia nhập vòng chiến, cắt lời cười nói:

- Thế nào, huynh luyện tiếc à?

Thân Văn Bính gượng cười nói:

- Tứ muội, muội vô cơ nhập trận, ta chỉ sợ mọi người nói bọn ta dùng đông hiệp ít.

Văn Nhân Ngọc cười nói:

- Giết con tiện nhân này là chuyện chủ yếu, ai có thể nói được gì chứ?

Dụng tâm của Văn Nhân Ngọc cố nhiên là hiểm độc, mà chiêu kiếm cũng hiểm độc không kém tâm địa của y thị.

Thượng Quan Tố Vân độc chiến với Thân Văn Bính vốn có thể giữ được cục diện quân bình, nay lại thêm một Văn Nhân Ngọc thì tình cảnh nguy nan thật không khó tưởng thấy.

Nhưng nàng vẫn không thốt lời nào, cắn răng chịu đựng chiến đấu. Hơn nữa Tam Tuyệt Đồng Bà còn được thiết kế đặc biệt, nó có thể phóng ra độc châm mà không hề chịu ảnh hưởng từ lực của chính bản thân nó nên thỉnh thoảng Thượng Quan Tố Vân phóng độc châm ra dồn ép, bức lùi đối phương tránh né mà tranh thủ cơ hội nghỉ thở lấy sức.

Tình huống này khiến cho Văn Nhân Ngọc tức giận quát lớn:

- Tam sư huynh, huynh phải dẹp ngay cái tâm trạng luyện hương tiếc ngọc của huynh đi mới được.

Thân Văn Bính gượng cười nói:

- Tứ muội, đây là chuyện không đáng lo...

Y nói xong chiêu thức liền trở nên độc hiểm hơn.

Như vậy xem ra vừa rồi y thật là đã giấu tài.

Vì vậy áp lực mà Thượng Quan Tố Vân phải chịu càng tăng hơn, mọi cách thức phòng thủ đều trở nên hỗn loạn.

Trong hoàn cảnh yếu thế cùng cực, lại cố gắng cầm cự thêm mười chiêu. Thượng Quan Tố Vân không những đã mất đi sức chống đỡ, hơn nữa đã lui đến góc chết hai bên đều là tường, xem như đã rơi vào tuyệt cảnh.

Thế nhưng cũng vì đã rơi vào tuyệt cảnh khiến cho Thượng Quan Tố Vân phải dốc hết sức lực mà hạ quyết tâm phải vớt vát chút nào được chút nấy. Vì vậy liền vất bỏ chiêu thức phòng thủ mà thi xuất chiêu thức tấn công sinh tử với địch thủ.

Đây quả thật là vùng sống trước lúc chịu chết, mà như vậy lại khiến cho nàng tạm thời ổn định được trở lại.

Tình huống này khiến cho Văn Nhân Ngọc muốn tốc chiến tốc thắng, vừa tức vừa lo thét lớn:

- Tiện nữ, xem người ngoan cố còn được bao lâu?

Đột nhiên, một tiếng quát sang sảng từ xa vọng lại:

- Thượng Quan cô nương hãy gắng giữ mình, Lữ công tử đến đây.

Thượng Quan Tố Vân đã nhận ra đó chính là tiếng nói của lão tăng thần bí khiến cho tinh thần của nàng trở nên phấn chấn vô cùng.

Văn Nhân Ngọc vẫn cười nhạt nói:

- Lữ Chính Anh đến thật đúng lúc, đỡ cho bọn ta mất công đi tìm.

Một bóng người như thiên mã lao trên không trung phóng tới, người chưa tới tiếng thét dữ dội đã vang lên:

- Dừng tay!

Chát một tiếng, tiếng kim khí va chạm vang lên. Trận ác đấu sinh tử quyết liệt này liền dừng ngay lại tức khắc.

Không, phải nói chính trường kiếm của Lữ Chính Anh đã chặn đứng đao kiếm của Thân Văn Bính và Văn Nhân Ngọc.

Lữ Chính Anh như thiên thần giáng hạ, sau khi gạt lấy đao kiếm của đối phương thì Chu Á Nam cũng cùng lúc xuất hiện, Lữ Chính Anh lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Hay cho các người!

Lữ Chính Anh vừa nhúng tay vào rõ ràng đã biểu thị ngay chiêu thức siêu tuyệt. Không những khiến cho Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc kinh ngạc thất thần mà ngay Thượng Quan Tố Vân cũng phải ngăn người ra.

Nhưng Lữ Chính Anh không thèm để ý đến phản ứng của đối phương, dứt lời liền gằn giọng nói tiếp:

- Á Nam, mau cùng Thượng Quan cô nương vào bên trong coi chừng lão tặc Tây Môn Nhuệ thừa cơ lẫn trốn đi đó.

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói:

- Đúng! Thượng Quan tử tử, chúng ta đi mau...

Lúc này, Lữ Chính Anh mới hướng về Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc đang hồi thần trở lại, rõ ràng là có vẻ hoang mang đang chia nhau thu hồi lại binh khí do va chạm với nhau mà văng đi, chàng cười nhạt nói:

- Chiêu bài Vô Địch Bảo lại như thế đấy!

Thân Văn Bính hừ một tiếng nói:

- Lúc này người gạt đỡ binh khí bọn ta, công lực biểu hiện đã chứng tỏ mấy tháng nay người không bỏ phí...

Lữ Chính Anh cắt lời cười nói:

- Đa tạ quá khen!

Thân Văn Bính găm mặt nói:

- Tứ muội, phát tín hiệu đi!

Văn Nhân Ngọc đưa tay vào ngực, Lữ Chính Anh liền bật cười ha hả nói:

- Cho dù các người có phát tín hiệu ta đây cũng không ngăn trở. Ta muốn xem trong Bảo Khánh phủ tóm lại còn ẩn trốn bao nhiêu ma quỷ xem người không ra gì đây!

Phụt một tiếng, một mũi tên lửa bắn lên không, trên cao không hơn trăm trượng thì nổ ra ba tiếng âm vang, hiện ra một đám tam sắc phân biệt ba màu đỏ, xanh, tím.

Lữ Chính Anh nhìn thấy, bất giác bĩu môi nói:

- Xem ra thật là trò vui đấy!

Lại nghe thấy từ trong cổng vang lên tiếng cười nói của Chu Á Nam:

- Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, không ngờ bọn ta lại gặp nhau ở đây chứ!

Trong tiếng binh khí va chạm nhau chát chúa, vang lên một tiếng cười khinh bạc:

- A đầu, hôm nay ta đến để thanh toán nợ, người cẩn thận đấy!

Chu Á Nam cười vang nói:

- Ta phải nhắc nhở người đừng để mất luôn cánh tay trái còn lại đó, không có lợi lắm đâu!

Giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Lần trước ta vô ý bất ngờ, chuyện như thế sẽ không lặp lại đâu.

Chu Á Nam cười nhạt nói:

- Lần này người không vô ý nhưng chẳng qua cũng như thế mà thôi.

Tiếp đó lại cười vang nói:

- Ta lại nhắc người, hôm nay cái mà người mất sẽ là cái đầu trên cổ người đấy!

- Khốn kiếp!

Chát một tiếng chấn động, sau đó vang lên tiếng cười của Chu Á Nam:

- Tuyệt! So lần trước thì mạnh hơn nhiều đấy!

Giọng nói lạnh lùng cười khả ố nói:

- A đầu, chân công phu của đại gia còn chưa thi xuất ra đâu. Điều mà người khoái trá đó có thể...

Chu Á Nam thuần khiết như một trang giấy trắng, vốn không hiểu được ý thâm tà trong lời nói của đối phương. Nhưng Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc ở ngoài cổng không khỏi cùng lúc mỉm cười hiểu ý.

Lữ Chính Anh gầm mặt hỏi:

- Kẻ ở bên trong ấy là ai?

Thân Văn Bính cười nói

- Đó là một vị tiểu sư thúc của bọn ta.

Lữ Chính Anh lại hỏi:

- Có phải là Hô Diên Bách Văn bị nhị tiểu thư bọn ta chặt mất một cánh tay phải không?

Văn Nhân Ngọc gật đầu đáp:

- Không sai!

Lữ Chính Anh nói:

- Ta cho rằng các người đã tìm được một chỗ dựa vững chắc rồi đó!

Thì nghe giọng Chu Á Nam rất cao kêu lớn:

- Chính Anh ca mau vào đây, Thượng Quan Tố Vân có thể gặp khó khăn rồi.

Đúng vậy, Lữ Chính Anh đã nghe thấy tiếng binh khí va chạm loảng xoảng vang lên trong nhà.

Chu Á Nam vừa dứt lời thì Thân Văn Bính đã cười nhạt nói:

- Nơi đây không để cho các người làm chủ đâu!

Vừa dứt lời liền gằn giọng quát lớn:

- Tứ muội, bọn ta ngăn chặn tên tiểu tử này lại...

Dứt lời đồng thời đao kiếm vung lên, hai người cùng xông tới chặn Lữ Chính Anh đang phi thân phóng người vào trong cổng.

Lữ Chính Anh lo cho an nguy của Thượng Quan Tố Vân, cho dù lúc này chàng vẫn không muốn bộc lộ trình độ võ công của bản thân. Nhưng lúc phấn lực xuất kích thì không tự giác phát huy nội gia chân lực vô cùng cường mạnh, khiến cho đối phương hai người phải kêu lên thẳng thốt, mặt mày biến sắc lảo đảo thoái lui.

Lữ Chính Anh thừa lúc này phóng vào trong nhà hỏi Chu Á Nam:

- Nhị tiểu thư, có cần ta trợ giúp không?

Chu Á Nam cười tươi nói:

- Khỏi cần! Đối phó với cái bọn rượu thịt này, thì hai ba đứa chẳng là cái gì cả...

Lữ Chính Anh cắt lời nói:

- Được! vậy ta vào bên trong xem sao!

Dứt lời liền lao thẳng người vào bên trong nhà.

- Trước lúc thần công của Lữ Chính Anh còn chưa thành tựu, thì Chu Á Nam là đệ nhị đại cao thủ của môn hạ Thất Sát Lệnh. Vì vậy cho dù lần trước ở Hồng Môn Yến, Vô Địch Bảo, Hô Diên Bách Văn vì vô ý khinh địch mà bị Chu Á Nam chặt đứt tay trái, nhưng nghiêm túc mà nói cho dù lúc này Hô Diên Bách Văn không vô ý khinh địch thì cũng không phải là đối thủ của Chu Á Nam.

Lúc này Chu Á Nam tài đã cao lại còn gắng sức thì càng không phải nói gì nữa.

Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc đuổi theo phía sau. Nhìn thấy Hô Diên Bách Văn bị yếu thế, bất giác cùng lúc lên tiếng hỏi:

- Tứ sư thúc, có cần trợ giúp không?

Hô Diên Bách Văn cười nói:

- Khởi cần. Các người hãy vào bên trong đi.

Nói xong liền ném một nụ cười khó hiểu về phía hai người.

Lúc này do nhìn thấy tín hiệu, các cao thủ Vô Địch Bảo chi viện đã ùn ùn kéo đến. Đồng thời do đã sáng rõ lại ở ven nơi chợ búa náo nhiệt, một vài kẻ nhàn rỗi ưa thích chuyện đánh nhau nhưng cũng lại sợ lây họa vào thân cũng đang vây đứng xa xa xem cảnh âm ỉ lộn xộn. Hơn nữa những đội đi tuần của quan phủ duy trì trị an, cũng nghe tiếng ồn ào náo loạn mà kéo đến.

Thế nhưng, những quan binh gặp trường hợp như thế này, ngoại trừ cấp thỉnh thị thì chỉ đứng ngoài trừng mắt mà ngó thôi.

o0o

Lữ Chính Anh tiến vào nhà sau thì thấy Thượng Quan Tố Vân với Thủy Tương Vân đang ác đấu với nhau.

Bọn họ vẻ ngoài đánh nhau rất dữ dội, nhưng chẳng qua chỉ là một màn kịch giả vờ đóng như thật mà thôi.

Lữ Chính Anh đến nơi lập tức cất giọng nói với Thượng Quan Tố Vân:

- Thượng Quan cô nương, có nhìn thấy Tây Môn lão tặc ở đâu không?

Thượng Quan Tố Vân cất giọng trả lời:

- Tây Môn lão tặc đang ở dãy nhà thứ ba.

Lữ Chính Anh không đợi nàng nói hết lời đã phóng người về phía dãy nhà thứ ba khiến cho Thượng Quan Tố Vân phải kêu lên:

- Lữ công tử, khoan đã!

Lữ Chính Anh dừng chân quay đầu lại hỏi:

- Thượng Quan cô nương có gì kiến giáo?

Thượng Quan Tố Vân nói:

- Xem tình hình lúc này phe Vô Địch Bảo rõ ràng là đang dùng Tây Môn Nhuệ làm mồi nhử để dụ bọn ta lọt bẫy. Lúc này địch đông ta ít, Lữ công tử phải đặc biệt cẩn thận đấy!

Lữ Chính Anh biết rằng những lời này của Thượng Quan Tố Vân là tin tức do Thủy Tương Vân lộ ra, nhưng chàng tài cao gan lớn không xem cái trò ám toán của đối phương là gì cả. Sau khi nghe xong liền nhướn mày nói:

- Cho dù là long đàm hổ huyết, núi đao rừng kiếm để rửa sạch hận thù ta cũng phải xông lên.

Thượng Quan Tố Vân cất giọng kêu lên:

- Còn nữa, xin đừng quên tên Tây Môn lão tặc đó cũng là sát phụ thù nhân của ta đấy.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Ta biết! Lát nữa ta để cho cô nương bỏ cho hấn một đao.

- Không! Thượng Quan Tố Vân nghiêng rằng nói – Ta muốn mang hấn đến phủ nha móc gan tim ngũ tạng hấn ra làm lễ tế linh hồn tiên phụ ở trên trời.

Lữ Chính Anh nói:

- Được rồi! Ta nhất định sẽ giúp cô nương hoàn thành chí nguyện.

Nói chưa dứt lời, đã phóng người vào sân vườn của dãy nhà thứ ba.

Thân hình chàng vừa lọt vào lập tức bị bốn khô y lão giả vây lấy, đao kiếm đồng vung lên nhắm tấn công tới, trong sảnh đường vang lên tiếng cười ngọt ngào:

- Lữ Chính Anh, sao bây giờ mới đến hả?

Ngay lúc đó một loạt tiếng kêu thảm thiết vang lên, bốn khô y lão giả đã ngã gục xuống hai bên.

Lữ Chính Anh vốn không hiểu sát nhưng vì nhìn thấy Tây Môn Nhuệ đang ngồi xếp bằng ở trong sảnh đường nên nóng lòng sốt ruột, vì vậy mà bốn khô y lão giả thân thủ thuộc hạng nhị lưu bị đem làm vật tế chết thế cho Tây Môn Nhuệ.

Kẻ phát ra tiếng cười ngọt ngào đó là phu nhân Cổ Phi Quỳnh của Vô Địch Bảo bảo chủ Thuần Vu Khôn.

Lúc này công lực mà Lữ Chính Anh hiển thị tựa hồ có hơi vượt quá dự liệu của y thị, y thị liền ô lên một tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi quả thật không giản đơn...

Chưa dứt lời Lữ Chính Anh đã chấn kiếm nhả vào trong sảnh đường, nhắm thẳng Tây Môn Nhuệ xông tới quát lớn một tiếng:

- Lão tặc, mau nạp mạng!

Trong sảnh đường ít nhất có hai mươi cao thủ của Vô Địch Bảo, Lữ Chính Anh vừa lướt tới đã rơi ngay vào trong vòng vây tấn công của đối phương.

Tiếp đó ánh sáng lạnh lóe lên như ánh điện, tiếng kim khí va chạm loảng xoảng vang lên chát chúa hòa lẫn với những tiếng gào thét thảm thiết. Trong nháy mắt trong sảnh đường đã nằm sóng soài hơn mười thi thể.

Tình cảnh này khiến cho Tây Môn Nhuệ phải biến sắc mặt, Cổ Phi Quỳnh vội vàng quát lớn:

- Tất cả tránh ra!

Vừa thét, y thị đã tự mình vung đao chặn Lữ Chính Anh.

Cổ Phi Quỳnh là phu nhân của Thuần Vu Khôn, thân thủ của y thị tất không tầm thường.

Lữ Chính Anh tiếp lấy một chiêu, bất giác buột miệng khen:

- Hảo thân thủ! Hãy báo danh đi!

Cổ Phi Quỳnh cười nhạt nói:

- Lão nương là Cổ Phi Quỳnh, ngươi đã nghe nói đến?

Lữ Chính Anh tuy chưa bao giờ gặp Cổ Phi Quỳnh nhưng đã sớm nghe nói đến, ngay lập tức bật cười nói:

- Ô! Hóa ra là bảo chủ phu nhân của Vô Địch Bảo, thật là nghe danh không bằng kiến diện.

Trong lúc đối thoại hai người đã giao thủ với nhau hơn ba mươi chiêu, vẫn thế lực quân bình bất phân cao thấp.

Tình huống lúc này khiến cho hai bên đều cảm thấy khó xử.

Về phía Cổ Phi Quỳnh, bản thân vốn là bảo chủ phu nhân. Nếu ngay đối phương một kẻ vãn bối hậu sinh mà không đánh hạ được lời đồn truyền ra thì còn mặt mũi gì nữa chứ?

Đồng thời với thân thế đặc thù của y thị lại càng không thể kêu người trợ giúp. Mà thực tế trong sảnh đường lúc này cũng không có ai có thể trợ giúp được.

Về phía Lữ Chính Anh, chàng tự tin rằng có đủ sức để đánh bại Cổ Phi Quỳnh, nhưng như thế thì trình độ võ công sẽ lập tức bị bộc lộ ra.

Lúc này các viện chủ của phe Vô Địch Bảo cũng đã ùn ùn kéo đến. Trong đó có người cất giọng hỏi:

- Bảo chủ phu nhân, có cần thuộc hạ giúp đỡ hay không?

Cổ Phi Quỳnh hừ một tiếng nói:

- Không phải việc của các người!

Tiếp đó lại cất giọng hỏi:

- Tình hình bên ngoài như thế nào?

Một người trong đám trả lời:

- Bên ngoài đang hỗn chiến, Thủy Cô Nương đã bị thương thoái lui nhưng còn Thượng Quan Tố Vân cũng bị bọn ta bao vây chặt.

Một tiếng cười nhạt vang lên:

- Thượng Quan Tố Vân há là người bị người khác bao vây được sao?

Dứt lời Thượng Quan Tố Vân đã cùng một thiếu nữ tuổi khoảng mười lăm, mười sáu mặt đẹp như hoa ăn mặc võ phục màu tím lao đến.

Còn chưa tới hẳn đã lập tức gằn giọng nói:

- Lữ công tử, phía này giao tiểu muội này, bọn ta đi giết Tây Môn lão tặc trước mới là quan trọng.

Tử y nữ lang không đợi Thượng Quan Tố Vân nói hết đã phi thân tới chặn đứng Cổ Phi Quỳnh tươi cười nói với Lữ Chính Anh:

- Lữ công tử, hãy vì phục thù đại sự mà đi đi!

Tình huống đánh nhau giữa Lữ Chính Anh và Cổ Phi Quỳnh kịch liệt như thế nào, kẻ võ công yếu kém đừng nói nhúng tay tham chiến mà ngay muốn tiếp cận trận chiến cũng không dễ.

Nhưng tử y thiếu nữ lúc này không những dễ dàng nhập trận mà cũng rất thoải mái chống đỡ với Cổ Phi Quỳnh. Hơn nữa kiếm chiêu mà tử y thiếu nữ sử dụng lại cùng một cách giống như Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh vô cùng kinh ngạc.

Trong lúc chàng đang ngỡ ngàng, ở sân trước liền vang lên tiếng kêu chém giết chấn động, cũng không biết là viện thủ của phe nào đến.

Lữ Chính Anh nhíu mày lại, thì nghe thấy Thượng Quan Tố Vân cất giọng kêu lớn:

- Lữ công tử, người của Võ Dương tiêu cục bọn ta đến rồi. Này! Giữ mạng lão tặc lại nhé!

Nói xong đã phi thân nhảy vọt vào trong sảnh đường.

Nguyên là Tây Môn Nhuệ nhìn thấy tình huống trước mắt bất lợi nên đã lặng lẽ chuồn đi.

Thượng Quan Tố Vân hét lên, Lữ Chính Anh liền nhanh chóng lao tới trước, ngay lập tức chặn đứng Tây Môn Nhuệ lại, mỉm cười nói:

- Lão tặc, người cũng biết sẽ có ngày hôm nay chứ?

Dứt lời liền đâm thẳng một kiếm vào giữa ngực Tây Môn Nhuệ.

Lữ Chính Anh lúc mới xuất đao Tây Môn Nhuệ không xem ra gì, lúc này thân thủ của Lữ Chính Anh so với ba tháng trước đây thì có thể nói đã vượt trội không thể ngờ được.

Tây Môn Nhuệ rơi vào cửa ải sinh tử không kịp suy nghĩ gì vung đao chống đỡ.

Rắc một tiếng, cây đao thép của Tây Môn Nhuệ vừa mới tiếp xúc với đầu kiếm của Lữ Chính Anh đã lập tức gãy thành hai đoạn.

Tiếp theo đó, trường kiếm của Lữ Chính Anh tiếp tục nhắm thẳng vào giữa ngực Tây Môn Nhuệ, Thượng Quan Tố Vân cùng lúc đó cũng chụp lấy một trường kiếm trên người một thi thể địch thủ, dụng sức đâm thẳng vào sau lưng Tây Môn Nhuệ.

Hai trường kiếm trước sau hợp công kẻ cầm đầu cường đạo tội nghiệt đầy thân Tây Môn Nhuệ với tình cảnh song kiếm xuyên ngực đã hét thảm lên một tiếng, ngã gục chết ngay tại chỗ.

Thượng Quan Tố Vân ngẩng đầu bi thảm kêu lên:

- Anh linh phụ thân ở trên trời hài nhi đã báo thù cho người rồi.

Tiếp đó nghiêng răng nói với Lữ Chính Anh:

- Lữ công tử, ta phải chặt lấy cái đầu của lão tặc này moi ra tâm can ngũ tạng của hắn để cúng tế anh linh của tiên phụ trên trời, công tử không phản đối chứ?

Đối với Lữ Chính Anh mà nói, Tây Môn Nhuệ không phải là hung thủ chính, chẳng qua chỉ là một tên đao phủ phụng mệnh hành sự mà thôi. Vì vậy chàng không cảm thấy thù oán gì Tây Môn Nhuệ cả.

Nhưng đối với Thượng Quan Tố Vân mà nói tình huống không giống như vậy. Tây Môn Nhuệ không những đã giết ân nhân cứu mạng của nàng, hơn nữa sự khuất nhục và cay đắng mà nàng chịu đựng mấy năm nay cũng hoàn toàn là do Tây Môn Nhuệ gián tiếp tạo thành.

Vì vậy cho dù Tây Môn Nhuệ đã chết nàng vẫn không chịu buông tha, mà muốn chặt đầu moi tim mới thỏa mãn căm hận trong lòng.

Lữ Chính Anh thâm biết rõ quá khứ của Thượng Quan Tố Vân, hiểu rõ tâm trạng của nàng. Vì vậy nghe nói xong liền gật đầu nói:

- Thượng Quan cô nương cứ tự mình xử lý...

- Đa tạ Lữ công tử! Thượng Quan Tố Vân cắt lời nói – Tình hình bên ngoài rất hỗn loạn, Lữ công tử mau đi tiếp ứng Chu nhị tiểu thư đi.

Lữ Chính Anh vội vàng nói:

- Được! Ta đi đây!

Nói xong liền phóng người đi.

Tử y thiếu nữ đó niên kỷ tuy nhỏ nhưng võ công lại cao thâm xuất kỳ, Cổ Phi Quỳnh tuy là nữ chủ nhân của Vô Địch Bảo lại địch không nổi nữ hài tử này mà bị dồn ép thoái lui liên tục.

Tình huống này khiến cho Cổ Phi Quỳnh vừa kinh ngạc, vừa lo lắng cất giọng hỏi:

- Này! Nhà ngươi thuộc phe nào vậy?

Tử y thiếu nữ tươi cười nói:

- Ta là Long Nữ bên cạnh Quan Âm Đại Sĩ.

Cổ Phi Quỳnh không cười nổi, hỏi tiếp:

- Tại sao ngươi lại đi xen vào chuyện người khác vậy?

Tử y thiếu nữ nói:

- Ta thích vậy!

Tử y thiếu nữ này không những võ công cao thâm xuất kỳ, động tác cũng kỳ dị vô cùng. Võ công rõ ràng là cao hơn Cổ Phi Quỳnh nhưng nàng chỉ như mèo vờn chuột đùa bỡn với Cổ Phi Quỳnh mà thôi, không gây thương tích cho Cổ Phi Quỳnh cũng không giết Cổ Phi Quỳnh.

Lúc này Thượng Quan Tố Vân đã dùng một miếng vải dầu chuẩn bị từ trước bọc lấy cái đầu và ngũ tạng của Tây Môn Nhuệ đi tới, nàng vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt bất giác cất giọng kêu lên:

- Tiểu muội, mau giết chết yêu nữ này đi chớ!

Tử y thiếu nữ tươi cười nói:

- Không được! Gia gia muội không cho phép muội tùy tiện giết người.

Cổ Phi Quỳnh gượng cười nói:

- Tiểu cô nương, gia gia cô nương là ai thế?

Tử y thiếu nữ hừ một tiếng nói:

- Ta sẽ không nói cho người biết, người tốt hơn biết lựa chiều một chút, hãy đi đi! Ta tuy không giết người, nhưng nếu chọc giận ta lên thì ta sẽ cho người nếm mùi đấy!

Cổ Phi Quỳnh tất nhiên là không do bị hăm dọa mà bỏ đi, nhưng tiếp tục đánh nhau như vậy thì cũng bất lực chẳng làm gì được. Vị Vô Địch Bảo bảo chủ phu nhân bình thường tự cho là không ai bì được, lúc này lại thật là thấy xấu hổ, khó chịu vô cùng.

Lại nói Lữ Chính Anh vừa mới đến sân trước thì đụng ngay Hô Diên Bách Văn đang phát ra những tiếng cười khả ố:

- A đầu, bây giờ người đã biết lợi hại chút chút rồi đó!

Nguyên là tay trái của Hô Diên Bách Văn bị Chu Á Nam chặt đứt đã thay vào bằng một bàn tay giả, y có tâm muốn rửa sạch mối hận chặt tay này, y đã tổn bao nhiêu là tâm huyết ở trên bàn tay giả này.

Bàn tay giả này hoàn toàn do thép tinh chế tạo thành, không những lúc đối địch có thể sử dụng như binh khí, mà cũng có thể chụp lấy binh khí của đối phương. Hơn nữa năm ngón tay của bàn tay sử dụng như ám khí, trong ngón tay có chứa phần độc có thể coi là hiệu dụng vô cùng.

Thử nghĩ lúc đoán binh của hai người tương tiếp, kẻ có bàn tay giả như vậy thì nguy hiểm biết bao cho đối phương.

Điều này cũng chính là tại sao vừa rồi lúc Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc đi qua bên y, y đã từ chối sự giúp đỡ của bọn họ lại còn ném một nụ cười khó hiểu nữa.

Do có sự tăng viện lớn lao của các cao thủ phe Võ Dương tiêu cực, khiến cho Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc vốn đang rảnh không cũng bị rơi vào trùng vây hỗn chiến mà không cách gì kịp thời tăng viện cho bọn người Cổ Phi Quỳnh ở phía sau. Lúc này sân trước sân sau khắp nơi đều đang hỗn chiến.

Hô Diên Bách Văn là sư đệ của Vô Địch Bảo bảo chủ thân thủ tất không tầm thường, võ công của Chu Á Nam cố nhiên cao hơn y. Nhưng lúc này muốn sát thương y cũng không dễ như lần trước, tại vì Hô Diên Bách Văn đã gia cường giới bị đang tính toán trăm phương nghìn kế đợi thời cơ để công kích đòn chí mạng.

Chu Á Nam kinh nghiệm đối phó địch thủ không nhiều, lại lo lắng tình huống sân sau sẽ thất lợi, nên không tránh khỏi nóng ruột vì thế tạo nên cơ hội cho Hô Diên Bách Văn.

Y vừa nhìn thấy Chu Á Nam hơi phân tâm liền đột nhiên đưa mạnh tay trái lên dùng hết sức chụp lấy lưỡi kiếm của Chu Á Nam.

Chu Á Nam đã biết tay trái đối phương là tay giả bằng thép tinh, không ngần sợ đao kiếm nên đành phải triệt chiêu giữa chừng.

Nhưn Hô Diên Bách Văn chụp kiếm chỉ là động tác giả, mà y thừa cơ phóng ám khí các ngón tay giả mới là động tác thật.

Vì vậy lúc Chu Á Nam triệt chiêu biến thế thì ngay lập tức thấy năm ngón tay thép biến thành hình hoa mai phóng thẳng đến mình uy lực khôn lường, toàn bộ đầu và nửa thân trên đều bị bao chụp lấy.

Xuất biến ngoại ý, khoảng cách hai bên lại gần. Tuy võ công Chu Á Nam cực kỳ cao ứng biến thần tốc, cùng lúc tránh né và đỡ kiếm nhưng trên cánh tay phải vẫn bị một ngón tay thép cắt rách một vết máu.

Đồng thời chất độc theo ngón tay thép phát ra thấm vào trong người Chu Á Nam không ít. Nàng giật người kinh hãi tung người ra ngoài năm trượng chỉ Hô Diên Bách Văn chửi rủa:

- Đồ dê tiện vô sỉ!

Điều này cũng chính là nguyên nhân mà Hồ Diên Bách Văn nói câu “A đầu, bây giờ ngươi đã biết lợi hại chút chút rồi đó”.

Hồ Diên Bách Văn vừa dứt lời thì Lữ Chính Anh cũng đúng lúc xuất hiện như thiên thần hạ giáng.

Lữ Chính Anh vừa tới, Chu Á Nam lập tức vội thét lên:

- Tránh ra! Coi chừng có độc!

Lữ Chính Anh vừa nghe vậy không kịp suy nghĩ nhảy ra ngoài trường, nhưng vẫn tươi cười nói:

- Á Nam, muội trúng độc rồi ư?

Chu Á Nam nghiêm mặt gật đầu nói:

- Phải!

Hồ Diên Bách Văn cười khả ố nói:

- A đầu khỏi phải sợ, kẻ hèn này luyện tiết không để cho a đầu chết đâu.

Chu Á Nam vội nói:

- Chính Anh ca, mau khống chế hấn bắt hấn đưa ra thuốc giải.

Hồ Diên Bách Văn vừa tiến tới Chu Á Nam, vừa cười hì hì nói:

- Tiểu a đầu, chỉ cần ngươi kêu ta một tiếng Bách Văn ca ta sẽ lập tức cho ngươi thuốc giải.

Lữ Chính Anh cắt lời nộ quát:

- Đứng lại!

Dứt lời đã nhảy ngay tới sát Chu Á Nam, mỉm cười nói:

- Á Nam, muội quên bọn ta trên người đã có linh dược kháng độc rồi hay sao?

Chu Á Nam cắt lời gượng cười nói:

- Chỉ e có thể kháng cự được độc chất thông thường, còn kẻ này dùng...

Do vì Lữ Chính Anh đã tới sát Chu Á Nam nên Hồ Diên Bách Văn không dám tiến sát đến nữa. Lúc này lại cắt lời cười nói:

- Phải đấy! Phấn độc vừa rồi ta phóng ra là loại đặc biệt, sau khi trúng nó không có giải dược đặc chế của ta thì quyết chắc một đường chết.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Thế sao ta lại không trúng độc?

Hô Diên Bách Văn nói:

- Phấn độc mà ta phóng ra là chỉ nhắm đến a đầu này phun ra cân lượng không nhiều, lại bị gió thổi tản bột tán nhiên người không bị trúng độc.

Tiếp đó lại nham hiểm cười nói:

- Nếu người muốn thử cho biết thì ta cũng có thể khai nhãn giới cho người đấy!

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Ta không có thời giờ nói chuyện với người, mau đưa thuốc giải đây!

Ngón tay thép ở trên bàn tay trái giả của Hô Diên Bách Văn không chỉ có một bộ, bộ vừa rồi phóng ra không thu hồi lại. Lúc này trên bàn tay giả của y lại có đầy đủ năm ngón.

Y cười nhạt hỏi ngược lại:

- Dựa vào gì chứ?

Câu hỏi này khiến cho Lữ Chính Anh bỡ ngỡ.

Nguyên là câu hỏi này rất dễ giải đáp, tại vì ai cũng biết cái mà giới võ lâm dựa vào để giải quyết mọi chuyện tất nhiên là sức mạnh nắm tay ai lớn, cánh tay ai chắc thì lý lẽ thuộc về người đó.

Lý lẽ này Lữ Chính Anh hiểu rất rõ. Hơn nữa chàng tất nhiên cũng có dư sức mạnh để chế phục đối phương.

Nhưng lúc này tinh thể không chiều người, khiến chàng không thể làm bừa được.

Tại vì phe Vô Địch Bảo nhân thủ đã đông, lại đều là cao thủ tinh tuyển ra mà Lữ Chính Anh, Chu Á Nam đều chỉ có hai người. Cho dù thêm Thượng Quan Tố Vân và vị tử y thiếu nữ không rõ lai lịch đó thì chẳng qua cũng chỉ có bốn người mà thôi. Do vì Chu Á Nam đã trúng độc, sắc mặt vốn trắng hồng của nàng đã biến thành màu xám xanh, mà người của Võ Dương tiêu cực tăng viện về phương diện chất lượng đều không bằng được người của Vô Địch Bảo. Trải qua một trận hỗn chiến đã tử thương quá nửa, những người còn lại đều ở trong thế suy yếu.

Lữ Chính Anh lúc này một thân một mình, lực lượng mỏng manh đã không dám rời bỏ Chu Á Nam đã trúng độc, cũng không thể ngồi nhìn người của Võ

Dương tiêu cực chịu cảnh lạm sát. Vì vậy chàng không những không cách gì bức ép Hồ Diên Bách Văn để lấy thuốc giải mà ngay câu nói tràn đầy ý châm biếm đó cũng không trả lời được.

Hồ Diên Bách Văn đắc ý không buông tha, cười nhạt nói:

- Nói đi! Dựa vào cái gì mà đòi thuốc giải của ta chứ?

Tiếp đó lại nham hiểm cười nói:

- Phấn độc đặc chế này của ta trong nửa giờ đồng hồ nếu không uống thuốc giải thì ngay Đại La Kim Tiên cũng cứu không nổi đâu...

Lữ Chính Anh nghiêng rặng quay đầu nói với Chu Á Nam:

- Á Nam, đành phải vắc muội trên vai.

Chu Á Nam gật đầu nói:

- Được! Muội nghe theo mọi lời của huynh.

Đột nhiên một khôi y lão tăng to lớn xuất hiện, vội nói với Lữ Chính Anh:

- Lữ công tử mau bức ép kẻ kia lấy thuốc giải, bản tăng sẽ chăm sóc cho Chu Á Nam.

Lão tăng đến lúc đúng lúc này chính là lão tăng thần bí có một nốt ruồi đen ở cánh mũi bên trái.

Lữ Chính Anh vừa nhìn thấy bất giác vui mừng nói:

- Phiền đại sư, tiểu khả xin đa tạ trước!

Khôi y lão tăng cười nói:

- Đừng khách khí! Mau ép hắn đưa thuốc giải. Tình hình phía ngoài không căng thẳng lắm, Thượng Quan Tố Vân và vị tử y tiểu cô nương sẽ mau chóng đến ngay...

Hòa thượng vừa dứt lời thì một tiếng quát cắt không trung vang lên:

- Kẻ nào ngăn ta sẽ phải chết!

Liền thấy Thượng Quan Tố Vân trên vai vắc một bao vải dầu lao vào trong vòng hỗn chiến ngoại vi.

Tiếp đó, tử y thiếu nữ tay trái xách Cổ Phi Quỳnh trường kiếm trên tay phải vung xả hai bên xông thẳng vào, miệng không ngớt nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Nàng nói rất khách khí nhưng tay thì không nương chút nào, chỉ thấy nàng đi qua chỗ nào thì nơi đây vang lên tiếng kêu thảm thiết ùn ùn thoát lui nhường đường.

Nhưng nàng với tôn chỉ bất sát nhân của mình, những kẻ bị thương dưới tay đều chỉ là bị nàng dùng lá kiếm võ ngang làm cho thương tích mà thôi.

Nàng một đường như vạch hoa rẽ lá mà đi, một mạch nhắm thẳng Lữ Chính Anh lao đến.

Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc thấy vậy liền phi thân tới ngăn chặn liền bị nàng nhẹ nhàng như phóng bút viết vẽ bức lùì ra sau. Hơn nữa nhắc Cổ Phi Quỳnh trong tay lên cười hỏi:

- Này! Hai người có biết y thị không hả?

Câu hỏi này khiến cho Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc ngẩn người ra.

Cùng lúc cũng khiến cho Lữ Chính Anh phải nhíu mày, thoáng suy nghĩ:

- “Thân thủ của tiểu cô nương này e rằng còn cao minh hơn ta nhiều lắm. Tóm lại nàng là ai vậy?”

Tử y thiếu nữ hỏi Thân Văn Bính, Văn Nhân Ngọc xong lại cười nói với Cổ Phi Quỳnh trong tay:

- Bảo chủ phu nhân nói gì đi chứ?

Lúc này Cổ Phi Quỳnh mới nói với Thân Văn Bính:

- Văn Bính, bảo bọn chúng đừng đánh nhau nữa!

Thân Văn Bính ngờ ngác rồi chấn giọng quát lớn:

- Sư mẫu có lệnh mọi người dừng tay!

Tiếng hét danh gọn của Thân Văn Bính quả thật đầy tác dụng, mọi kẻ đang hỗn chiến đều ngay lập tức hưởng ứng dừng lại.

Tử y thiếu nữ cười tươi nói:

- Ô! Thế mới ngoan!

Tiếp đó lại nói với Cổ Phi Quỳnh:

- Bảo chủ phu nhân, mau kêu tứ sư đệ của phu nhân giao thuốc giải đi!

Cổ Phi Quỳnh gượng cười nói:

- Người nên để ta đứng mới phải.

Nguyên là Cổ Phi Quỳnh vẫn đang bị tử y thiếu nữ túm lấy ở ngực xách trong tay.

Tử y thiếu nữ cười nói:

- Đúng! Quả thật là ta không phải lắm!

Nói xong liền nhắc Cổ Phi Quỳnh lên rồi để y thị đứng thẳng dậy nói:

- Bây giờ thì người có thể đường hoàng phát hiệu lệnh rồi đó.

Cổ Phi Quỳnh nhìn chăm chăm Hô Diên Bách Văn thở dài nói:

- Bách Văn, bọn ta chịu mệnh rồi, giao thuốc giải đi!

Hô Diên Bách Văn nhíu mày nói:

- Giao thuốc giải rồi y thị sẽ thả đại tẩu chứ?

Cổ Phi Quỳnh gật đầu nói:

- Phải, y thị đã chấp nhận rồi.

Hô Diên Bách Văn lại hỏi:

- Lời y thị tin được chứ?

Tử y thiếu nữ nhướng mày nói:

- Khốn kiếp! sư phụ người thấy ta cũng không dám nói không tin lời ta, vậy mà người dám không tin ta.

Lữ Chính Anh không khỏi cười thầm:

- “Người nhỏ nhưng khẩu khí lớn đáng sợ...”.

Cổ Phi Quỳnh thở dài nói:

- Bách Văn, lời tiểu cô nương đây có thể tin được, người tốt hơn hãy giao thuốc giải ra đây!

Hô Diên Bách Văn nhíu mày hỏi:

- Đại tẩu biết lai lịch y thị chứ?

Tử y thiếu nữ giành lời cười nói:

- Y thị không biết đâu, nhưng ta có thể nói cho người biết.

Hô Diên Bách Văn nói:

- Được! Ta đang cung kính lắng nghe đây.

Tử y thiếu nữ cười nói:

- Sư phụ người gọi ta là bà cô, người nói xem người phải xưng hô ta như thế nào hả?

Vừa dứt lời, không những khiến cho Hô Diên Bách Văn tức giận mà ngay Lữ Chính Anh, Thượng Quan Tố Vân cũng không khỏi bật cười khúc khích.

Hô Diên Bách Văn mặt xanh tái rồi chuyển sang trắng bệch, cười nhạt nói:

- Được! Bây giờ người cứ đùa cợt, nhưng hy vọng sau này người đừng lọt vào trong tay ta.

Tử y thiếu nữ cười tươi nói:

- Đó là chuyện sau này, còn bây giờ thì người hãy ngoan ngoãn giao thuốc giải ra đây.

Hô Diên Bách Văn cười nhạt nhưng mắt nhìn chăm chăm Cổ Phi Quỳnh, lông mày nhíu lại nói:

- Đại tẩu, cú vấp ngã ngày hôm nay nặng quá. Lúc quay về phải báo cáo với bảo chủ sao đây?

Cổ Phi Quỳnh biến sắc nói:

- Ý người muốn nói bọn ta người đồng thể lớn lại thua bọn trẻ tuổi đối phương mấy người là quá mất mặt phải không?

Hô Diên Bách Văn gượng cười nói:

- Đại tẩu, sự thật là như vậy!

Cổ Phi Quỳnh gằn giọng hỏi:

- Hôm nay là người làm chủ, hay là ta làm chủ hả?

Hô Diên Bách Văn nói:

- Tất nhiên là đại tẩu làm chủ.

Cổ Phi Quỳnh nói:

- Ta đã làm chủ thì mọi hậu quả ta đều gánh hết, người còn băn khoăn gì nữa?

Hô Diên Bách Văn vội vàng cung kính trả lời:

- Dạ, dạ! Tiểu đệ sẽ giao thuốc ngay lập tức.

Tử y thiếu nữ cười nói:

- Ta cảnh cáo người đừng có giở trò gì đấy, ta cần phải đợi Chu nhị tiểu thư sau khi đã hoàn toàn bình phục thì mới trao trả con tin đấy.

Hô Diên Bách Văn lạnh lùng nói:

- Người cứ an tâm. Hôm nay ta sẽ không giở trò gì nhưng qua ngày hôm nay thì khó nói.

- Được! Tử y thiếu nữ mỉm cười nói – Bọn ta sẽ chống mắt xem!

Hô Diên Bách Văn không nói gì thêm, chỉ đưa tay vào ngực lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra một viên dược hoàn màu đen ném về phía Lữ Chính Anh:

- Đón lấy!

Lữ Chính Anh đón lấy dược hoàn, nhíu mày hỏi:

- Cách uống thế nào?

Hô Diên Bách Văn nói:

- Dùng nước sạch mà uống, trong khoảnh khắc sẽ hoàn toàn giải trừ độc dược.

Thượng Quan Tố Vân lập tức vẫy một vệ sĩ của Võ Dương tiêu cục nói:

- Đường huynh, phiền huynh vào bên trong nhà lấy một bát nước sạch.

Cùng lúc này, Lữ Chính Anh đột nhiên ô lên một tiếng nói:

- Vị đại sư sao lại không thấy đâu nhỉ?

Nguyên là vị khôi y lão tăng vốn chăm sóc bảo vệ cho Chu Á Nam đã lạng lẽ trốn đi. Chu Á Nam đang ngồi ở dưới đất nghe nói vậy liền gượng cười nói:

- Lúc hỗn chiến dừng lại thì vị lão tăng tiền bối bỏ đi.

Lữ Chính Anh ngơ ngác hỏi:

- Vị đại sư đó có dặn dò gì không?

Chu Á Nam lắc đầu nói:

- Không!

Lữ Chính Anh đưa mắt quét nhìn vị tử y thiếu nữ đó, gượng cười nói:

- Kỳ quái thật! Hôm nay sao lại cứ gặp mấy nhân vật thần bí như vậy?

Tử y thiếu nữ cười nói:

- Ý của Lữ công tử là nói ta cũng là nhân vật thần bí sao?

- Phải đấy! Lữ Chính Anh gượng cười nói – Bọn ta đều không biết người, nhưng người lại tự giúp bọn ta rất nhiều.

Tử y thiếu nữ cười tươi nói:

- Các vị không biết ta cũng không quan trọng, chỉ cần ta biết các vị là được rồi.

Tiếp đó lại bí mật cười nói:

- Còn về ta giúp cho Lữ công tử rất nhiều, người khác có thể không rõ trong lòng mỗi người hai ta cầm chắc hiểu rõ là được rồi.

Mấy lời nói này càng làm cho người khác khó hiểu hơn. Lúc Lữ Chính Anh còn đang ngơ ngác, Hô Diên Bách Văn đột nhiên như nhớ lại chuyện gì, ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Các người trước đây không quen biết nhau hay sao?

Tử y thiếu nữ cười tươi nói:

- Người không tin sao?

Lúc này, vị vệ sĩ họ Đường đã mang một chén nước sạch lại giao cho Lữ Chính Anh, Lữ Chính Anh liền giúp cho Chu Á Nam uống thuốc giải.

Hô Diên Bách Văn gượng cười hỏi:

- Bọn họ ngay người là ai cũng chẳng biết, vậy tại sao người lại trợ giúp bọn họ chứ?

Tử y thiếu nữ nói:

- Ta thích như vậy!

Hô Diên Bách Văn nhíu mày hỏi:

- Người và Vô Địch Bảo có hiềm khích?

Tử y thiếu nữ nói:

- Vô Địch Bảo là cái thá gì mà đáng có hiềm khích với ta?

Nàng tuy luôn cười cười nhưng khẩu khí rất lớn, xem ra đủ khiến người khác phải tức vỡ bụng.

Cũng vì như vậy Hô Diên Bách Văn không hỏi gì nữa.

Lúc này không khí trầm lắng lại trong khoảnh khắc, Chu Á Nam đã vươn người đứng dậy, chấp tay thi lễ tử y thiếu nữ nói:

- Đa tạ tử tử đã tiếp cứu, tiểu muội xin có lễ này.

Tử y thiếu nữ vội vàng hoàn lễ nói:

- Xin nhị tiểu thư đừng tự làm phiền, ta chẳng qua thuận theo nhân tình mà thôi.

Không đợi đối phương nói gì, liền nhú mày hỏi:

- Xin nhị tiểu thư vận khí thử xem, độc chất trong người đã hoàn toàn giải trừ hay chưa?

Chu Á Nam mỉm cười nói:

- Đa tạ tử tử chiếu cố. Vừa rồi tiểu muội đã thử vận khí qua, đã hoàn toàn khỏe rồi.

Một lời hai lời tử tử rất là thân thiết.

Tình hình này khiến cho tử y thiếu nữ rất là vui vẻ, tươi cười nói:

- Vậy thì ta an tâm rồi.

Tiếp đó lại nghiêm mặt nói với Cổ Phi Quỳnh:

- Vừa rồi những lời ta nói ngươi nhớ cả chứ?

Cổ Phi Quỳnh gật đầu nói:

- Nhớ ạ...

Tử y thiếu nữ cười cười nói:

- Nhớ thì tốt! Ta nhắc lại một lần nữa. Từ đây đến tết Nguyên Đán, trước lễ hội mà Thất Sát Lệnh lệnh chủ đã định, đồng thời cũng là trước lúc Lữ công tử và Chu nhị tiểu thư đến Hạ Khẩu, bất luận là công khai hay là mờ ám ta đều không cho phép ngươi tìm cách hạ thủ hai người bọn họ. Tại vì ngươi là người chịu trách nhiệm thực tế đối với hành động này của phe Vô Địch Bảo. Vì vậy sau này nếu như vi phạm ta chỉ hỏi ngươi thôi.

Cổ Phi Quỳnh lạnh lùng cười nói:

- Còn gì nữa?

Tử y thiếu nữ nói:

- Tạm thời không có gì, mau dẫn người của ngươi đi đi.

Cổ Phi Quỳnh tức giận xanh xám cả mặt, không nói được lời nào quay người vung tay gằn giọng quát:

- Đi thôi!

Tốp người này lúc đến thì hùng hổ lúc đi thì ảm đạm, để lại mấy mươi thi thể trong lòng đầy buồn bực.

Tốp người như hung thần ác sát của phe Vô Địch Bảo vừa bỏ đi thì các quan sai của Bảo Khánh phủ liền xuất hiện.

Người đến là bổ đầu Hồ Trung của Bảo Khánh phủ, ánh mắt y quét nhìn hiện trường la liệt xác chết liền nhíu mày hỏi bọn người Lữ Chính Anh:

- Trong chư vị ai là kẻ cầm đầu?

Lữ Chính Anh liền trả lời:

- Công gia, đây là chuyện của giang hồ các vị tốt nhất đừng tham gia vào.

Thượng Quan Tố Vân liền vội nói:

- Không! Đây cũng là chuyện của quan phủ, do ta đứng ra chịu trách nhiệm.

Tiếp đó đưa mắt nhìn Hồ Trung nói:

- Hồ bổ đầu, phủ đài đại nhân cũng đến chứ phải không?

Hồ Trung gật đầu nói:

- Phải! Cái án này quả thật gây quá nhiều lộn xộn, phủ đài đại nhân không thể không tự đến trấn áp.

Thượng Quan Tố Vân ồ lên một tiếng nói:

- Chuyện này quả thật khó xử...

Vừa dứt lời liền nghiêm mặt nói:

- Phiền bổ đầu đi mời phủ đài đại nhân đến ta có lời muốn nói với đại nhân.

Hồ Trung bất giác ngơ ngác:

- Chuyện này...

Thượng Quan Tố Vân cắt lời cười nói:

- Khẩu khí của ta có lẽ khiến cho bổ đầu khó xử, nhưng ta có thể nói thẳng với bổ đầu. Ta tuy là người trong giang hồ nhưng trước đây cũng là nữ nhi cành vàng lá ngọc của quan phủ, xin bổ đầu chuyển cáo Lưu đại nhân, ta mời đại nhân lại quyết không làm bẽ mặt đại nhân cũng không làm thương tổn quan uy của đại nhân. Hơn nữa còn có lợi cho tiền đồ của đại nhân, mau đi mời Lưu đại nhân đi!

Khẩu khí này khiến cho Hồ bổ đầu, một con người duyệt lịch từng trải cũng không hiểu được lai lịch nàng như thế nào, nhưng không thể không bán tín bán nghi gật đầu nói:

- Được! Xin cô nương đợi cho một lát.

Rồi chấp tay thi lễ, quay người phóng đi.

Tử y thiếu nữ cười hỏi:

- Thượng Quan tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn kêu vị phủ đài đại nhân đó đến là muốn giở trò gì vậy?

Thượng Quan Tố Vân thở dài nói:

- Ta có chuyện nghiêm túc lát nữa muội sẽ biết.

Tiếp đó bật cười nói:

- Muội gọi ta là tỷ tỷ thật là đề cao ta quá!

Tử y thiếu nữ cắt lời cười nói:

- Khỏi cần nói, ai niên kỷ lớn hơn người đó là tỷ tỷ. Vừa rồi Chu nhị tiểu thư gọi ta là tỷ tỷ ta một chút cũng không hề cảm thấy bất ngờ sao?

Đến lúc này Lữ Chính Anh mới nghiêm mặt nói với tử y thiếu nữ:

- Cô nương, ta nghĩ nói gì thì nói cô nương cũng phải nói cho bọn ta biết tính danh lai lịch của cô nương mới hợp lễ.

Tử y thiếu nữ cười nói:

- Lữ công tử, không phải là ta làm ra vẻ thần bí mà ta đang phụng mệnh hành sự đấy!

- Phụng mệnh à?

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi tiếp:

- Phụng mệnh ai?

Tử y thiếu nữ cười cười nói:

- Điều này rồi sau Lữ công tử sẽ biết.

Dứt lời lại cười bí mật nói:

- Kỳ thật bọn ta đã từng gặp mặt nhau rồi, chẳng qua Lữ công tử đã quên rồi nên nghĩ không ra đó thôi.

Lữ Chính Anh nhú mày nói:

- Bọn ta đã từng gặp mặt nhau rồi sao?
- Không sai!
- Cô nương có thể nhắc lại một chút được không?

Tử y thiếu nữ cười tươi nói:

- Tốt hơn công tử nên từ từ tự suy nghĩ ra...

Trong vòng vây của Hồ bố đầu và tám vị binh dũng, tri phủ đại nhân tiến vào trong sân. Tử y thiếu nữ và Lữ Chính Anh liền im lặng.

Thượng Quan Tố Vân liền chấp tay thi lễ Lưu đại nhân nói:

- Nạn nữ Thượng Quan Tố Vân tham kiến đại nhân!

Lưu đại nhân nhú mày hỏi:

- Ý của Thượng Quan cô nương là...

Thượng Quan Tố Vân bình tĩnh nói:

- Lời của tiện nữ không hề tăng bốc cũng không mai mỉa mà đều là lời chân thật, tại vì...

Dứt lời liền nghiêm túc nói tiếp:

- Là một quan địa phương đối với tính danh của một tiểu nữ hài tử trong một cái án mà vị tiền nhiệm để lại nhiều năm chưa kết thúc, có được một chút ấn tượng như thế thì quả thật là đáng quý vô cùng.

Lưu đại nhân thoát nhiên đại ngộ ồ lên một tiếng nói:

- Ta hiểu ra rồi. Cô nương chính là nữ nhi cành vàng lá ngọc của Thượng Quan đại nhân tuần nạn ở tiền nhiệm của bốn quan?

Thượng Quan Tố Vân cười buồn đáp:

- Phải!

Lưu đại nhân nhú mày nói:

- Lễ nào nhóm cường đạo vừa rồi chính là từ Ác Hồ Câu đến?

Thượng Quan Tố Vân lấy cái bao vải dầu trên lưng xuống, đưa cái đầu của Tây Môn Nhuệ ở bên trong cho Lưu đại nhân xem, lạnh lùng nói:

- Lưu đại nhân có thể không có ấn tượng về cái đầu này nhưng Hồ bổ đầu chắc phải nhận ra...

Nàng chưa nói hết lời, vị Hồ bổ đầu đã vui mừng kêu lên

- A! kẻ cầm đầu cường đạo Tây Môn Nhuệ đã bị Thượng Quan cô nương giết rồi.

Lưu đại nhân tựa hồ vẫn còn chưa tin, ngạc nhiên hỏi:

- Thật không?

Hồ bổ đầu nói:

- Đại nhân, đây chính là cái đầu của Tây Môn Nhuệ!

Lưu đại nhân lúc này mới xúc động nói với Thượng Quan Tố Vân:

- Thượng Quan cô nương, cung hỷ cô nương trả được thâm thù, lại còn trừ được một đại họa cho địa phương. Bẩm quan ngay lập tức thưởng cho cô nương năm ngàn lạng bạc, đồng thời sẽ tuyên dương rộng rãi thành tích của cô nương...

Thượng Quan Tố Vân cắt lời nói:

- Đại nhân cho phép, nạn nữ không cần tiền thưởng cũng không cần tuyên dương. Chỉ xin đại nhân tiếp nhận một chút lời thỉnh cầu của nạn nữ.

Lưu đại nhân ngơ ngác nói:

- Cô nương có lời xin cứ nói. Chỉ cần là chuyện trong quyền hạn của bốn phủ thì bốn phủ nhất định sẽ không để cho cô nương thất vọng đâu.

- Vậy thì nạn nữ xin đa tạ trước.

Thượng Quan Tố Vân lại chấp tay thi lễ rồi nghiêm mặt nói:

- Nạn nữ hiện nhiệm chức ở Võ Dương tiêu cục, trận chiến ngày hôm nay bốn cục thương vong vệ sĩ tổng cộng hơn sáu người. Vì vậy tiền thưởng năm ngàn lạng bạc xin đại nhân phát cho bốn cục làm chi phí chữa trị và giúp đỡ cho vệ sĩ thương vong. Nếu đại nhân có thể đặc biệt thương xót dân nạn xem trọng bọn họ vì địa phương mà trừ hại thì ngoài tiền thưởng phát thêm tiền bạc trợ cấp thì nạn nữ này thật là cảm kích như mình nhận lãnh vậy.

Nàng dứt lời liền buông nhẹ một tiếng thở dài nói tiếp:

- Đây là yêu cầu thứ nhất của nạn nữ.

Lưu đại nhân gật đầu nói:

- Được! Được! về việc trích phát tiền trợ cấp bốn phủ trong phạm vi trách nhiệm quyền hạn của mình sẽ cố gắng tác thành.

- Đa tạ đại nhân.

Thượng Quan Tố Vân lại nghiêm mặt nói tiếp:

- Tiên phụ lúc ở phủ vì chức trách công việc mà tuần nạn. Nay kẻ đầu sỏ tội ác đã bị chặn đầu, vì vậy nạn nữ bạo gan xin đại nhân linh hoạt cho mượn tạm sảnh đường công phủ để nạn nữ làm lễ tế anh linh tiên phụ, đây là thỉnh cầu thứ hai của nạn nữ.

Lưu đại nhân mỉm cười nói:

- Chuyện này không phải là vấn đề. Bốn phủ hoàn toàn tiếp nhận.

Thượng Quan Tố Vân chấp tay thi lễ nói:

- Đa tạ đại nhân! Nạn nữ xin hữu lễ.

Lưu đại nhân vừa hoàn lễ vừa hỏi:

- Cô nương chuẩn bị bao giờ đến phủ?

Thượng Quan Tố Vân nói:

- Nạn nữ muốn giải quyết tốt hết công việc ở đây thì sẽ đi ngay.

Lưu đại nhân nói:

- Vậy thì sau khi bốn phủ quay về ngay lập tức cho người sắp xếp việc

Thượng Quan Tố Vân nói:

- Còn nữa, xin đại nhân cử Hồ bổ đầu chỉ huy người giúp đỡ xử lý công việc còn lại nơi đây...

Lưu đại nhân cắt lời nói:

- Được! Hồ Trung, người lưu lại ở đây giúp đỡ Thượng Quan cô nương xử lý công việc còn sót lại.

Hồ Trung cung kính ứng thanh dạ một tiếng. Lưu đại nhân bước ra khỏi cổng dẹp đường quay về phủ.

Tử y thiếu nữ không khỏi cười vui nói:

- Mọi người đều nói kẻ làm quan không biết cách nói chuyện, nhưng ta thấy vị Lưu đại nhân này lại rất thông tình đạt lý.

Thượng Quan Tố Vân thở dài nói:

- Trong bất cứ nghề nghiệp nào cũng có kẻ xấu, cũng có người tốt. Vị Lưu đại nhân này rất là tuyệt vời! Tiểu muội, muội đừng thấy yêu cầu của ta dường như có hơi quá mức. Kỳ thật bọn ta giết Tây Môn lão tặc điều này đối với Lưu đại nhân mà nói thì đó là một công lao trên trời rớt xuống đấy...

Tử y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Thế sao? Lưu đại nhân cũng có công sao?

Thượng Quan Tố Vân cười nói:

- Phải, đây chính là quan trường, mỗi người đều có cái xảo diệu bất đồng, muội suy nghĩ xem Tây Môn Nhuệ tên tuổi bao lớn, làm hại dân gian bao lâu, một cái án trải qua mấy đời, chức sắc bao năm không cách gì giải quyết được giờ lại giải quyết được trong tay Lưu đại nhân đương chức thì đây là một công lao lớn lắm chứ!

Tử y thiếu nữ gật đầu cười nói:

- Vì vậy, yêu cầu của tỷ tỷ Lưu đại nhân đáp ứng thật nhanh chóng.

Thượng Quan Tố Vân nói:

- Vì vậy ta cần phải thừa cơ thay mặt cho kẻ đồng môn tuần nạn xin Lưu đại nhân thêm tiền trợ cấp.

Lúc này, Lữ Chính Anh đang vội xử lý những chuyện còn sót lại, tử y thiếu nữ đột nhiên đưa tay vẫy vẫy Lữ Chính Anh nói:

- Lữ công tử, công tử lại đây ta có lời muốn nói với công tử.

Lữ Chính Anh vội vàng đi tới:

- Cô nương có gì kiến giáo?

Tử y thiếu nữ tươi cười nói:

- Ta muốn đi, ta nghĩ trước hết sẽ nói tính danh của mình cho công tử biết, nói thẳng ra luôn lai lịch của ta để sau này có gặp mặt xưng hô nhau cũng dễ dàng hơn...

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Phải đấy! tại hạ xin kính cẩn lắng nghe.

Tử y thiếu nữ liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh một cái rồi thấp giọng nói:

- Ta họ Chu tên Quân Ngọc.

Lữ Chính Anh không khỏi buột miệng khen:

- Tên đẹp thật!

Chu Quân Ngọc tựa cười lại như không, lại liếc nhìn Lữ Chính Anh một cái rồi hướng về Thượng Quan Tố Vân, Chu Á Nam nghiêm mặt nói:

- Nhị vị, muội có mấy lời không dễ nghe cho lắm nhưng không thể không nói, phải xin nhị vị lượng giải trước cho mới được.

Chu Á Nam, Thượng Quan Tố Vân ngỡ ngác:

- Không sao cả, Chu cô nương có lời gì xin cứ nói.

- Nếu là lời khó nghe thì bọn ta chịu đựng chút là xong.

Nhưng câu nói này tựa hồ vô hình trung đã khiến cho khoảng cách của hai bên kéo xa nhau không nhỏ.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói:

- Nhị vị đừng căng thẳng, bất luận lời của muội khó nghe như thế nào đối với tình hữu nghị của bọn ta sẽ không có ảnh hưởng gì đâu.

- Thế à?

Thượng Quan Tố Vân nhíu mày nói:

- Bọn ta đang lắng nghe đây.

Chu Quân Ngọc cười nói:

- Lời của muội mới nghe sẽ cảm thấy có chút mâu thuẫn, cũng sẽ rất khó hiểu, nhưng chỉ cần giải thích thêm chút ít thì sẽ không còn khó hiểu gì lắm.

Dứt lời lại nhíu mày hỏi:

- Giữa Thượng Quan tử tử và Chu muội muội nhị vị thừa nhận có giao tình chứ?

Thượng Quan Tố Vân, Chu Á Nam hoang mang gật đầu nói:

- Không sai.

Chu Quân Ngọc lập tức nói:

- Vậy thì cấp trên của nhị vị, muội muốn nói giữa Thất Sát lệnh chủ và Võ Dương tiêu cục cục chủ cũng có tình giao chứ?

Thượng Quan Tố Vân, Chu Á Nam đồng thanh nói:

- Điều này...

Chu Quân Ngọc cắt lời cười nói:

- Điều này nhị vị không nói muội cũng biết, giữa bọn họ không những đừng nói đến tình hữu nghị mà hơn nữa còn là oan gia đối đầu đang âm thầm mưu tính hại nhau.

Chu Á Nam, Thượng Quan Tố Vân cùng lúc gượng cười không nói gì.

Chu Quân Ngọc lại mỉm cười nói:

- Vì vậy mối quan hệ giữa muội với nhị vị và mối quan hệ giữa nhị vị với nhau đại khái tương đồng.

Thượng Quan Tố Vân ồ lên một tiếng nói:

- Nói vậy cấp trên của Chu cô nương cũng là tuyệt đại cao nhân có ý nhòm ngó ngôi bá chủ võ lâm?

Chu Quân Ngọc tươi cười nói:

- Thượng Quan tỷ tỷ nói đúng có một nửa...

Thượng Quan Tố Vân cắt lời cười hỏi:

- Chỉ nói đúng một nửa thôi sao?

Chu Quân Ngọc nói:

- Nhất là mấy chữ cuối cùng đó là nói đúng.

Tiếp đó, liền nghiêm túc nói:

- Không sai! Sư phụ ta đích xác xem như là một tuyệt đại cao nhân, nhưng lão gia đã sớm xem thường danh lợi, không bao giờ giành giật ngôi vị bá chủ võ lâm bá chủ cả.

Chu Á Nam hỏi tiếp:

- Vậy thì cái người mà Chu tỷ tỷ nói muốn giành giật ngôi vị bá chủ võ lâm đó là ai?

Chu Quân Ngọc đưa tay chỉ lỗ mũi của mình cười cười nói:

- Chính là kẻ hèn mọn này đây!

Lời nói của Chu Quân Ngọc không những khiến cho Thượng Quan Tố Vân, Chu Á Nam phải ngẩn người ra, mà ngay cả Lữ Chính Anh cũng phải buột miệng ngạc nhiên hỏi:

- Thật không?

Chu Quân Ngọc nói:

- Đương nhiên là thật, chẳng qua...

Hơi dừng lời lại thần bí cười nói:

- Chẳng qua ta chỉ là diễn viên đóng phụ, sau này sẽ có người khác chính thức xuất hiện.

Thượng Quan Tố Vân cười nói:

- Đúng là càng nói càng thần bí.

Chu Quân Ngọc lại nghiêm mặt nói:

- Bây giờ muội sẽ nói lời khó nghe đó, chư vị đều biết võ lâm hiện nay bốn đại thế lực Vô Địch Bảo, Thất Sát Lệnh, Võ Dương tiêu cực, Hoàng Sơn phái đều đang âm thầm tăng cường thực lực, mưu đồ ra tay tiêu diệt ba phe kia để độc chiếm võ lâm, chư vị có cho là như thế không?

Bọn người Lữ Chính Anh đồng thanh gật đầu:

- Không sai.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói:

- Bây giờ lại có thêm kẻ hèn này thì sẽ hình thành cục diện ngũ bá tranh hùng, có phải thế không?

Lữ Chính Anh trong lòng cười thầm:

- “Phải nói là lục bá tranh hùng mới đúng, tại vì có kẻ hèn ta đây cũng muốn chen chân, tay vào đấy!”

Nhưng Lữ Chính Anh vẫn giảnh lời nói:

- Phải, hơn nữa với thân thủ siêu tuyệt của Chu cô nương mà nói, tương lai nhất thống võ lâm tất nhiên là chuyện có thể được...

Chu Quân Ngọc cắt lời cười nói:

- Đa tạ Lữ công tử quá khen! Kỳ thật ta cũng có niềm tin đó chỉ tiếc là ta chỉ là vai phụ, minh chủ võ lâm có giành được thì là người khác hưởng.

Thượng Quan Tố Vân cười hỏi:

- Vị minh chủ tốt số đó là ai?

Chu Quân Ngọc bí mật cười nói:

- Điều này xin lượng thứ không thể trả lời, mọi tạt chơi trò úp mở vậy!

Tiếp đó trầm mặt nói:

- Nhị vị, bây giờ nói chuyện nghiêm túc, sau khi nhị vị quay về xin chuyển cáo cho Thất Sát lệnh chủ và Võ Dương tiêu cục cục chủ, tốt nhất là hợp tác với ta nếu không thì võ lâm sẽ không có đất trống cho họ đứng đâu!

Thượng Quan Tố Vân không khỏi biến sắc nói:

- Sẽ nghiêm trọng đến thế sao?

Chu Quân Ngọc nói:

- Ta chắc chắn không phải là nói chuyện giạt gân, vì vậy mong nhị vị sau khi quay về sẽ chuyển cáo đầy đủ lời của ta cho quý thượng và trước mắt quý thượng hãy phát huy thật nhiều ảnh hưởng.

Thượng Quan Tố Vân, Chu Á Nam đồng thời lặng lẽ gật đầu nói:

- Được, ta sẽ y lời chuyển cáo.

Chu Quân Ngọc lúc này mới nở mặt cười nói:

- Đương nhiên bất luận sau này tình hình diễn biến như thế nào, bọn ta vẫn là bằng hữu của nhau.

Thượng Quan Tố Vân thở dài nói:

- Chỉ mong như thế...

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói với Lữ Chính Anh:

- Lữ công tử, có một chuyện ta cơ hồ quên nói với công tử.

Lữ Chính Anh ngỡ ngác:

- Chuyện gì?

Chu Quân Ngọc cười cười nói:

- Đó là Thủy Cô Nương và Phong Lang Quân hai người ta đã thu phục. Sau này nếu có dùng hai người đó xin công tử đừng gây khó khăn cho họ.

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói:

- Được, được...

Chu Á Nam tươi cười nói:

- Chu tử tử quả thật là một con người nhanh nhẹn linh hoạt!

- Nói hay lắm.

Chu Quân Ngọc mỉm cười nói:

- Được rồi, Thượng Quan Tố Vân còn phải đi tới phủ, ta cũng phải đi, bọn ta chia tay ở đây!

Nàng nói xong liền đi ngay, sau khi chấp tay thi lễ, phi thân nhảy vọt lên nóc nhà rồi phóng người đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>